

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/28/2024
Identifikačné číslo spisu:	6119468070
Dátum vydania rozhodnutia:	21.08.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6119468070.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti GulaVerse s.r.o., Bratislava-Vajnory, Za mlynom 32, IČO: 47 967 714, zastúpenej spoločnosťou Jurek, advokátska kancelária, s.r.o., Bratislava - mestská časť Ružinov, Páričkova 15, IČO: 47 253 983, proti žalovanej obchodnej spoločnosti LUXIS, s.r.o., Bratislava, Račianska 77, IČO: 46 274 880, zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Kovácsom, Bratislava - mestská časť Ružinov, Ružová dolina 613/17, o zaplatenie 2 079,40 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/181/2022-210 z 24. mája 2023, takto

rozhodol:

I. Konanie o dovolaní žalovanej z a s t a v u j e.

II. Žiadna zo strán sporu n e m á nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „upomínací súd“) dňa 9. marca 2020 postúpil spor na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Bratislava III (od 1. júna 2023 sa Okresný súd Bratislava III označuje ako Mestský súd Bratislava III) s odôvodnením, že po podaní odporu žalovanou bol zo strany žalobkyne podaný návrh na pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“).

2. Okresný súd Bratislava III, ktorý sa od 1. júna 2023 označuje ako Mestský súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“), rozsudkom č. k. 25Cb/46/2020-148 zo 7. februára 2022 žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2 079,40 eur s príslušenstvom a žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Predmetom sporu bol nárok žalobkyne na zaplatenie istiny titulom vysporiadania nárokov z ukončenej zmluvy o nájme nebytových priestorov v polyfunkčnej budove so súp. č. XXXXX postavenej na parcele č. XXXXX/XX. a č. XXXXX/XX v kat. úz. H., obec C., okres C., na Q.. Žalovaná nárok žalobkyne na vrátenie nespotrebovanej časti depozitu vo výške 2 079,40 eur nespochybnila, ale si voči nemu započítala svoj nárok, ktorý vyčíslila na sumu 8 925,28 eur,

ktorý mal pozostávať z neuhradeného nájomného za december 2018, z náhrady škody, z nezaplatených platieb za energie za december 2018 a za užívanie reklamných zariadení na 21 mesiacov. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalovaná neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že má voči žalobkyni pohľadávku, ktorú si uplatnila na započítanie. Z výsledkov dokazovania mal súd za preukázané, že nárok uplatnený žalobkyňou sporný nebol a nezanikol započítaním, pretože započítanie súd považoval za neplatný právny úkon z dôvodu jeho neurčitosti, navyše, pohľadávka, ktorú použila žalovaná na započítanie, nevznikla, resp. žalovaná neuniesla dôkazné bremeno a existenciu tvrdenej pohľadávky súdu nepreukázala.

3. Na základe odvolania žalovanej Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3Cob/181/2022-210 z 24. mája 2023 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) potvrdil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolací súd vyslovil, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto sa v odôvodnení rozhodnutia obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Uviedol, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec i správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite, podrobne, logicky odôvodnil. Na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia navyše doplnil, že súd prvej inštancie sa s argumentáciou žalovanej vysporiadal v tom zmysle, že právny úkon započítania uskutočnený žalovanou nebol dostatočne určitý, keďže z neho nebolo zrejmé, ktorú z viacerých pohľadávok a v akej výške žalovaná započítala a kedy malo dôjsť k stretu vzájomných pohľadávok žalobkyne a žalovanej a tým k zániku pohľadávky žalobkyne. Ani započítací prejav vôle uskutočnený žalovanou na pojednávaní konanom 13. januára 2022 nespĺňal požiadavky stanovené zákonom. Odvolací súd poznamenal, že čo sa týka užívania nebytového priestoru žalobkyňou do konca roku 2018, v konaní bolo jasne preukázané, že žalobkyňa pripravila priestory na odovzdanie dňa 30. novembra 2018 (emailová správa z 29. novembra 2018), žalovaná si uvedenú výzvu prevzala, žalobkyňa teda preukázala pripravenosť odovzdať predmet nájmu ku dňu ukončenia nájmu. Žalovaná prevzatie odmietla s odkazom na odstránenie drobných väd, uvedená skutočnosť ale nemala vplyv na ukončenie nájmu. K zámene dvoch nájomných zmlúv konateľa žalobkyne na pojednávaní odvolací súd poznamenal, že išlo o omyl konateľa, ktorý vypovedal v postavení strany sporu a vyhodnotením dôkazov sa dospelo k záveru, že žalovaná nepreukázala užívanie predmetu nájmu v mesiaci december 2018, a teda jej nevznikol nárok na zaplatenie nájmu za daný mesiac. Odvolací súd v nadväznosti na uvedené konštatoval, že žalovaná neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala existenciu pohľadávok, ktoré použila na započítanie. Na záver dodal, že po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia a jeho závery nie sú arbitrárne. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, keďže žalobkyňa bola v odvolacom konaní plne úspešná.

4. Predmetný rozsudok odvolacieho súdu napadla žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolaním, v ktorom žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) rozsudok odvolacieho súdu a podľa povahy veci aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie a zároveň žalovanej priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%, alternatívne aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na nové rozhodnutie a žalovanej priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%. Žalovaná v dovolaní namietla nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý svojim rozhodnutím len potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré za spoľahlivo zistený skutkový stav považovalo podstatne zmenenú výpoveď strany sporu, ktorá sa v podstatných skutočnostiach rozchádzala s vlastnou výpoveďou žalobkyne na pojednávaní konanom dňa 4. októbra 2021, pričom svoju výpoveď žalobkyňa po viac ako 1,5 mesiaci zmenila, keď listom z 24. novembra 2021 poprela všetky informácie a skutočnosti, o ktorých na uvedenom pojednávaní vypovedala a niekoľkokrát, aj po dohode s jej advokátom, ich potvrdila. Skutkový stav zistený súdom prvej inštancie mal byť navyše potvrdený aj výpoveďou S. ako zamestnanca žalovanej, pričom daná osoba nebola pred súdom nikdy identifikovaná ako zamestnanec žalovanej. Jednalo sa o udržbára, ktorého žalobkyňa niekoľko rokov poznala, pozývala ho na firemné večierky a bez akýchkoľvek pochybností vedela, že nie je ani osobou v

prevádzkarni, keďže žalovaná nemala zriadenú prevádzkareň v budove, v ktorej sa predmet nájmu nachádzal, mala v nej len sídlo. Dovolateľka ďalej namietla, že o pohľadávke žalovanej, spôsobilé na započítanie, konajúce súdy ani nekonali, a to z dôvodu, že vzťah medzi žalovanou a obchodnou spoločnosťou LASTRA s.r.o. údajne nebol preukázaný, hoci uvedená skutočnosť v konaní nebola sporná a podľa vedomosti žalovanej ani žalobkyňou namietaná a súd uvedenú skutočnosť nevytkol ani v rámci predbežného prejednávania sporu. Konajúce súdy podľa žalovanej v konaní prehliadli, že vo veci došlo k podstatnej obsahovej zmene dôkazu získaného výsluchom strany sporu, čím došlo k popretiu princípu kontradiktórnosti konania a k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces, následkom čoho je v konaní daný dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Rozhodnutie súdu prvej inštancie žalovaná považuje za arbitrárne, pretože vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov súd prvej inštancie prehliadol existujúcu súvisiacu judikatúru a vo veci rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu. Postup súdu prvej inštancie kedy súd bez odôvodnenia akceptoval dôkaz získaný z nového dôkazného prostriedku, podstatne zmenenej výpovede žalobkyne, a to po poučení strán sporu o sudcovskej koncentrácii konania, podľa žalovanej predstavuje bezprecedentný zásah do jej procesných práv. Žalovaná sa domnieva, že porušenie jej procesných práv bolo následne umocnené arbitrárnym rozhodnutím súdu prvej inštancie ako aj rozhodnutím súdu odvolacieho. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je možné v žiadnej možnej príčinnej súvislosti a interpretácii dôkazov získaných z vykonaných dôkazných prostriedkov zistiť, z akého dôvodu sú vady konania a vady dokazovania nepodstatné pre konečné rozhodnutie vo veci samej. Dovolateľka dodala, že odvolací súd na ňou uplatnené odvolacie námietky neposkytol odpoveď a svojim odôvodnením sa len snažil „zbaviť vecí“, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie arbitrárne. Dovolateľka v rámci dovolania zároveň navrhla odložiť vykonateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu v súlade s § 444 ods. 1 CSP, pretože na to existovali dôvody hodné osobitného zreteľa.

5. K dovolaniu žalovanej podala písomné vyjadrenie žalobkyňa, v ktorom uviedla, že dovolanie nie je dôvodné, a preto je potrebné ho zamietnuť. Konštatovala, že z pohľadu relevancie, v nadväznosti na prezentovaný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, je relevantnou v zásade iba prvá časť podania žalovanej, v rámci ktorej odôvodňuje prezentovaný dovolací dôvod. Zvyšok podania je v podstate iba prekopírovanie odvolania žalovanej. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení zhrnula, že žalovaná odôvodnila dovolací dôvod len viacerými odkazmi na prevažne trestnoprávnu judikatúru, zvyšok podania sú len prezentované výhrady, ktoré už žalovaná uvádzala v rámci prvoinštančného konania, ako aj konania odvolacieho, na ktoré konajúce súdy poskytli dostatočné odpovede. Zvyšok podania, mimo časti označenej ako „1) k dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov“, nepredstavuje podľa názoru žalobkyne naplnenie zákonných požiadaviek na dovolanie v podobe vymedzenia dovolacieho dôvodu tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. K otázke žalovanou namietnutej vady zmätočnosti žalobkyňa uviedla, že sa nestotožňuje s argumentom žalovanej, podľa ktorého sa odvolací súd „ani náznakom nezaoberal podstatnými skutočnosťami majúcimi význam pre rozhodnutie vo veci“. Ak žalovaná považovala za najpodstatnejší problém údajnú zmenu svedeckej výpovede žalobkyne, na ktorú už nemala možnosť reagovať, žalobkyňa v tomu poznamenala, že s danou argumentáciou sa odvolací súd vysporiadal v ods. 13. odôvodnenia rozsudku. V rovnakom odseku odôvodnenia svojho rozhodnutia sa odvolací súd vysporiadal aj s otázkou neplatnosti započítacieho prejavu žalovanej. Žalobkyňa má preto za to, že vo veci konajúce súdy poskytli dostatočné odpovede na podstatné otázky tohto konania. Žalovaná preto nepreukázala neudržateľnosť alebo arbitrárnosť vyslovených záverov v súvislosti s namietanými vadami zmätočnosti. Žalovaná v podanom dovolaní nepreukázala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, nie je zrejme akým konkrétnym postupom súdov malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. K návrhu žalovanej na odklad vykonateľnosti rozsudkov žalobkyňa dodala, že keďže v uvedenej veci bolo exekučné konanie ukončené splnením, resp. vymožením vymáhaného nároku, vrátane trov exekúcie, návrh žalovanej na odklad vykonateľnosti rozhodnutí nemá akékoľvek opodstatnenie, preto ho žalobkyňa navrhla zamietnuť.

6. Následne písomným podaním, ktoré bolo Mestskému súdu Bratislava III doručené 28. júna 2024, žalovaná vzala podané dovolanie v celom rozsahu späť (vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti rozhodnutí konajúcich súdov). Navrhla, aby dovolací súd v súlade s § 446 CSP dovolacie konanie

zastavil a žiadnej zo strán nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal. Žalovaná ozrejmila, že keďže predmet nájmu tvoril jeden spojený priestor medzi dvomi budovami, pričom prenajímateľom jednej časti bola obchodná spoločnosť LUXIS, s.r.o. (vzťah prenajímateľ - nájomca) a nájomcom druhej časti obchodná spoločnosť LASTRA s.r.o. (vzťah nájomca - podnájomca), boli vo veci vedené dva spory, a to GulaVerse s.r.o. c/a LUXIS s.r.o. o zaplatenie 2 079,40 eur s príslušenstvom, vedený na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. 25Cb/46/2020 a GulaVerse s.r.o. c/a LASTRA s.r.o. o zaplatenie 2 910,39 eur s príslušenstvom, vedený na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B4-12Cb/83/2020. V uvedenom súvisiacom konaní GulaVerse s.r.o. c/a LUXIS s.r.o. o zaplatenie 2 079,40 eur s príslušenstvom došlo medzi stranami sporu k uzavretiu trojstrannej Dohody o urovnaní z 26. júna 2024, ktorou účastníci dohody generálne urovnali vzájomné práva a povinnosti. Obsahom dohody bol aj záväzok žalovanej ako účastníka právneho úkonu zobrať dovolanie podané v danom spore, súčasťou ktorého bol aj návrh na odklad vykonateľnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, späť s tým, že každá zo strán sporu si bude znášať trovy konania, ktoré jej v súvislosti s konaním vznikli.

7. Podľa ustanovenia § 446 CSP, ak dovolateľ vezme dovolanie späť, dovolací súd konanie zastaví.

8. Keďže žalovaná vzala svoje dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/181/2022-210 z 24. mája 2023 v celom rozsahu späť, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 446 CSP dovolacie konanie zastavil.

9. Čo sa týka rozhodnutia o nároku na náhradu trov dovolacieho konania, dovolací súd prihliadol na skutočnosť, že strany sporu uzavreli dohodu o urovnaní, ktorou si generálne urovnali vzájomné práva a povinnosti, pričom ohľadom nároku na náhradu trov dovolacieho konania sa dohodli, že každá zo strán sporu si bude znášať trovy konania, ktoré jej v súvislosti s konaním vznikli. Keďže žiadnej zo strán sporu nemožno pričítať procesné zavinenie za zastavenie konania, a teda náhradu trov konania nemožno priznať protistrane, ktorá by zastavenie konania procesne nezavinila (§ 256 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 453 ods. 1 CSP), v dovolacom konaní nevznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania žiadnej zo strán sporu, a preto dovolací súd nárok na náhradu trov dovolacieho konania žiadnej zo strán nepriznal.

10. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok